

15 października 1924 r.

URZĄD PATENTOWY

F24 f 5/100

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

№ 212.

Kl. 36 d₁₂.

Leopold Goldmann,
Wiedeń (Austria).

Nawilżacz powietrza.

Zgłoszono: 13 września 1919 r.

Udzielono: 24 maja 1924 r.

Pierwszeństwo: 29 listopada 1913 r. (Austria).

Przedmiotem niniejszego wynalazku jest nawilżacz powietrza, składający się z ustawionych jedno nad drugim naczyń z porowatego materiału, z których każde dolne naczynie zbiera płyn ściekający z górnego, aby go również wyparować wskutek porowatości ściany.

Ponieważ ilość wyparowanej wody zależy od wielu okoliczności, jak grubości ściany i jej porowatości, wodostanu w naczyniu i wilgotności powietrza, nie mamy możliwości wywołania energicznego nawilżania powietrza zapomocą jednego tylko naczynia napełnionego wodą i zabezpieczenia się równocześnie przed spływaniem nadmiaru wody po powierzchni. Wynalazek pozwala na wybór warunków, zapewniających dostateczne nawilżanie powietrza najsuchszego i posiadającego wysoką temperaturę, zabezpieczając je-

dnocześnie przed ściekaniem wody po ściankach naczynia przy wilgotnem powietrzu i niskiej temperaturze, czemu trzeba było zapobiegać przez podstawianie misek i miednic.

Rysunki przedstawiają trzy rodzaje wykonania niniejszego wynalazku.

Ustawione jedno nad drugim naczynia do parowania mogą (fig. 1) składać się z oddzielnych naczyń (a) (b), wykonanych z jednego kawałka, połączonych żeberkami.

Oddzielne naczynia (a) (b) mogą być również osobno umieszczone we wspólnej sprawie (d) z drutu (fig. 2).

Przy użyciu nawilżacza napełnia się wodą tylko górne naczynie. Woda nieułatwiająca się na powierzchni naczynia ścieka do dolnego naczynia (b), zbiera się tam i przedostaje się przez porowatą

ścianę na zewnątrz. Ponieważ ściekająca z górnego naczynia (*a*) woda w ten sposób ulatnia się w dolnem (*b*), zaleca się w przeciwieństwie do znanych naczyń do parowania, ułatwić ściekanie wody przez odpowiednie ukształtowanie naczynia (*a*). Czyni się to podług wynalazku w ten sposób, że spód naczynia (*a*) zakończy się spiczasto.

Ilość zbierającego się w naczyniu (*b*) płynu jest oczywiście niewielka, tak, że całkowite wyparowanie przez działalność por drugiego naczynia z pewnością nastąpi i nie ma obawy o dalsze ściekanie.

W poszczególnych wypadkach, rozumie się można ustawić tak samo jedno nad drugim więcej niż dwa oddzielne naczynia.

Wreszcie naczynia wyparowywujące, ustawione piętrowo jedno na drugim można utworzyć (fig. 3) zapomocą wypukleń lub odsad ściany głównego naczynia (*f*) do płynu. Wypuklenia i odsady ściany naczynia tworzą małe miski (*g*), których ilość może być duża. Każda miska zbiera płyn, ściekający po ścianie naczynia i z górnej miski i wyparowywuje go zapomocą działania por. Taki

sam skutek jaki się osiąga zapomocą wystających misek (*g*), można otrzymać również przez stosownie ukształtowane wklęsłości w ścianie głównego naczynia (*f*), które zbierają nieznaczne ilości płynu, ściekające po ścianie naczynia.

Wykonanie podług fig. (3) ma szczególną zaletę z tego względu, że powiększa płaszczyznę parowania. Nowy nawilżacz powietrza szczególnie nadaje się do grzejników, pomiędzy członami którego zawiesza się naczynia wyparowywujące zapomocą haczyka (*e*).

Zastrzeżenia patentowe.

1. Nawilżacz powietrza z porowatego materiału, tem znamienny, że dwa lub więcej naczyń wyparowywujących umieszcza się jedno nad drugim, przyczem dolne naczynie zbiera niewyparowany płyn, spływający po ścianach naczyń, i wyparowywuje go zapomocą działania por.

2. Nawilżacz podług zastrzeżenia 1, tem znamienny, że znajdujące się jedno nad drugim wyparowywujące naczynia są utworzone zapomocą wyżłobień, wypukleń lub odsadów na ścianie głównego zbiornika płynu.

Fig.1

Fig.2

Fig.3

